

Nr 119

Av herr Keijer m. fl., om en plan för trafiken i Stockholms södra skärgård.

(Lika lydande med motion nr 99 i Första kammaren)

I proposition nr 74 år 1961 framlades principförslag till lösning på längre sikt av båtkommunikationerna i Stockholms mellersta och norra skärgård. Det förutsattes därvid, att trafiken skulle omhänderhas av kommunägda eller privata rederier i samverkan med staten, Stockholms stad och Stockholms läns landsting.

Ett provisoriskt avtal med Vaxholmsbolaget har möjliggjort upprätthållande av trafiken inom dessa delar av skärgården, så att öarnas bofasta befolkning även vintertid i stort sett kunnat övervinna den hotande isoleeringen.

I sitt utlåtande över nämnda proposition ifrågasatte länsstyrelsen i Stockholms län om inte även trafiken inom de delar av skärgården som inte komme att beröras av avtalet med Vaxholmsbolaget, den södra delen av skärgården, borde bli föremål för närmare utredning. Som motivering anförde länsstyrelsen att »svårigheterna att där bemästra trafiken, särskilt vintertid, med förefintligt båtmaterial har visat sig stora, och att på vissa delar av denna skärgård trafiken, då ishinder uppstått, helt nedlagts och sedan fått ligga nere under åtskilliga månader».

Detta omdöme om trafiksituationen i Stockholms södra skärgård äger förvisso alltjämt full giltighet. Enligt uppgift har vid många tillfällen livsmedelssituationen för en del öar räddats endast tack vare insatser av marinsens fartyg och helikoptrar. Ett sådant läge är icke tillfredsställande för en bofast befolkning.

Det torde kunna sägas att det trafikavtal som ingåtts beträffande norra och mellersta skärgården bidragit till att bevara den bofasta befolkningen inom dessa områden. Även om Stockholms skärgård alltmer blir ett fritidsområde för Storstockholms invånare och bebyggelsen av sommarstugor ökar i motsvarande grad, är det från det allmännas synpunkt av stort värde att där alltjämt finns en bofast befolkning.

Skärgården saknar ingalunda resurser för ett ganska differentierat näringsliv, och åtgärder i stimulerande syfte har ju föreslagits av länsstyrelsen. Också för skärgårdens utnyttjande sommartid är förekomsten av en bofast befolkning betydelsefull.

Men en grundläggande förutsättning för att skärgårdsbefolkningen skall bevaras är att den har acceptabla kommunikationer. I detta avseende torde

högre krav för trivsel ställas nu än förr, men de faktiska förbindelserna har med åren blivit färre.

Då trafikplanen för den norra och mellersta delen av Stockholms skärgård är föremål för omprövning i anledning av att det nuvarande avtalet utlöper den 30 september 1964, är det önskvärt att också trafikförhållandena i den södra delen blir föremål för utredning. Ett liknande ansvar som det staten, Stockholms stad och Stockholms läns landsting tagit för den norra och mellersta skärgården borde utsträckas att gälla också befolkningen i den södra.

Under hänvisning till vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär att en plan för ordnande av trafiken i Stockholms södra skärgård måtte snarast utarbetas och föreläggas riksdagen.

Stockholm den 23 januari 1963

Augustinus Keijer

Cecilia Nettelbrandt

Gunnar Helén

Gunnel Olsson

Essen Lindahl

Alf Vennerfors

Bengt H. Bengtson

i Solna